

תפילה

[לקוטי תפילות - תפילה ל']

● מרא דעלמא כולא, אתה ידעת כי אין מי שיוכל להכניס בנו השגת אלקות, כי אם צדיקי הדור האמתיים הגדולים במעלה מאד מאד, כי לפי עצם ירידתנו והתרחקותנו ממך מאד, וכפי פחיתות נפשנו שאנו יודעים בעצמנו, אנו צריכים עכשיו מנהיג אמתי שיהיה גדול במעלה מופלגת ועצומה מאד מאד, כי כל מה שהחולה נחלש ביותר, הוא צריך רופא גדול ביותר. וישראל במצרים - שהיו במדרגה פחותה מאד במי"ט שערי טומאה - לא היה מי שיוכל לעזור להם כי אם משה רבנו, עליו השלום.

● ועכשיו שנפלנו בגלות גדול, בגוף ונפש, יותר ויותר מגלות מצרים, בוודאי אין מי שיוכל לעזור אותנו כי אם הצדיק הגדול במעלה מאד, שיהיה בבחינת משה רבנו. ולא די שאין אנו זוכין להתקרב לצדיק אמתי כזה, אף גם בעוונותינו הרבים שפכת חמתך עלינו, ולקחת מאתנו כל מאורי עינינו, כל צדיקינו האמתיים הגדולים במעלה מופלגת ועצומה מאד, ומה נעשה עכשיו בעת הזאת, בפרט איש כמוני, חולה כמוני, מדוכא ומעונה ביסורי הנפש והגוף כמוני, נגוע ומוכה ומטורף ומבולבל, איש **מכאבות וידוע חלי**, מלא פצעים רבים ועצומים בלי שיעור, **מכף רגל ועד ראש אין בי מתום פצע וחבורה ומכה טריה**. מה אומר ומה אדבר ומה אצטדק, מי יחמול עלי ומי יקום בעדי?...

● רבונו של עולם, זכנו ברחמיך הרבים, ותשלח לנו צדיקים אמתיים מוכיחי אמת שיעסקו תמיד להוכיח אותנו בתוכחה **מגולה מאהבה מסותרת**. ותתן בלבנו שנטה אוזנינו ולבנו לקבל תוכחתם הטובה, אף-על-פי שתהיה לפעמים בדרך בזיון, אף-על-פי-כן נזכה לקבל דברי תוכחתם באהבה ובחיבה ובשמחה גדולה, ונהיה בכלל אוהבי תוכחות. ונזכה לשוב בתשובה שלמה לפניך באמת, ויתגלה חסד גדול על-ידי תוכחתם הטובה, כמו שכתוב: **פיה פתחה בחכמה ותורת חסד על לשונה**.

● ונזכה על-ידי-זה למידת החסד בשלמות בקדושה ובטהרה, ונהיה נכללים תמיד במידתו של אברהם אבינו עליו השלום שהיה מידתו **חסד**. ועל-ידי החסד הזה נזכה ברחמיך לחתוך ולהבדיל ולהעלות את המלכות דקדושה מן הארבע מלכויות דסטרא אחרא, ונזכה להרוג ולהכניע ולשבר ולעקור ולבטל קליפת מלכות עמלק הרשעה שכלול מכל הארבע מלכויות, ותעזרנו למחות שמו וזכרו מן העולם, כמו שכתוב: **תמחה את זכר עמלק מתחת השמים לא תשכח**. ויקויים מקרא שכתוב: **האויב תמו חרבות לנצח וערים נתשת אבד זכרם המה**. וה' לעולם ישב כונן למשפט **כסאו**.

ותעקור ותשבר ותבטל כל החכמות חיצוניות וכל האפיקורסית והכפירות מן העולם, ויתגלה אמונה הקדושה בכל העולם כולו, ויקבלו כולם את עול מלכותך ותמלוך עליהם מהרה לעולם ועד. ונזכה להעלות את המלכות דקדושה אל אור הפנים הפעורים בשלוש רגלים.

לא שפכתי דם מעולם, ובאם זה האיש אינו חייב מיתה, יהיה נעשה מהברזל עץ! והטף החרב ושלפה מתערה, וראו הכל שהוא עץ ונעשה שם שחוק גדול; ראה המלך שהוא איש נאה כזה, ופטרו לשלום.

עצות

[לקוטי עצות - צדיק, ל"ו-ל"ט]

● על-ידי התקרבות והתקשרות להצדיק האמת נצול מתאוות ממון שהיא עבודה זרה חושך מיתה וכו'. ואזי נצול ממרירותא דעלמא שהוא דאגות וטרדות הממון והפרנסה שמבלה ימי חיי רוב בני אדם, וזוכה לשמחה ולהיות שמח בחלקו, ומאיר על עצמו אור פני מלך חיים (ועין ממון אות יג יד). וכן להפך, כשחולק חס ושלום על הצדיק אזי נופל לתאוות ממון ביותר והוא מלא מרירות ביותר תמיד, עד שהממון והפרנסה מכלה ימי חייו. כי אי אפשר להנצל ממרירות של זה העולם שהיא מרירות דאגות הממון והפרנסה, כי אם על ידי כח הצדיק האמת שהוא שומר הברית בתכלית השלמות.

● צריך כל אחד לחזור ולבקש מאד ולהתפלל להשם יתברך הרבה, שיוכה להתקרב לצדיק אמת שיהיה גדול במעלה כל כך שיוכל להכניס בו השגות אלקות, שזה עיקר התכלית. כי השגות אלקות אי אפשר להשיג כי אם על ידי כמה מצומזמים, שהם בחינת הקדמות וסובבים נפלאים שהצדיק האמת מקביל עם כל אחד כפי ערכו, עד שיבוא להשגות אלקות. על כן, אי אפשר לבוא לזה כי אם על ידי רבי אמת המופלג במעלה מאד.

● צריך לבקש אחר הרבי הגדול ביותר, כי צריכין לזה רבי גדול מאד שיוכל להאיר גם בך השגות אלקות יתברך. וכל מה שהוא קטן ביותר, הוא צריך רבי גדול ביותר שיהיה אומן נפלא כזה, שיוכל להלביש שכל עליון כזה, דהיינו השגות יתברך שמו, לקטן ומרוחק כמותו. כי כל מה שהחולה נחלש ביותר, הוא צריך רופא גדול ביותר!

● על כן אל תטעה לומר: **די לי אם אהיה מקורב אצל איש כשר פשוט המחזק ביראת ה' ונכבד קצת, ולמה לי לבקש גדולות ולחזור אחר הצדיק הגדול דייקא, הלוואי שאהיה מתחילה כמו איש כשר הזה** (כמו שטועין בזה כמה אנשים). אל תטעה לומר כן, כי אדרבא כל אחד כפי מה שיודע בנפשו גודל פחיתותו וגודל רחוקו, שנתרחק מאד מהשם יתברך, כמו כן הוא צריך דייקא להתקרב להרבי האמת הגדול במעלה מאד מאד. כי כל מה שהוא קטן ביותר הוא צריך רבי אמתי גדול ביותר כנ"ל.

● צריך לקבל תוכחה של צדיקי אמת, ואף על פי שהתוכחה שלהם הוא לפעמים בדרך בזיון, אף על פי כן צריכין אנו לקבל תוכחתם. כי הצדיקים הם סובלים צער גדול מאתנו. כי כל העסקים ושיחת חולין שלנו הוא בודאי רעה אצלם, אך אפילו גם טובתנו שהיא התפלה שלנו שהוא בערכנו טוב, הוא גם כן רעה אצלם, כי תפלתנו מבלבלת אותם מאד מחמת שהיא מעורבת במחשבות זרות ובלבולים הרבה, ומחמת זה הם מוכיחים אותנו לפעמים בדרך בזיון. אבל אנו צריכים לקבל תוכחתם, ועל ידי זה זוכין לחסד, ועל ידי זה מכניעין ומשפילין חכמות חיצוניות וממשלת העובדי כוכבים ומזלות ועל ידי זה זוכין להעלות החכמה והשכל, שעל ידה באין להשגות אלקות.

● בבוקר הלך האיש לחזור לנקות דירים והשיבו לו שהמלך גזר על זה כנ"ל. הלך האיש והשכיר (עצמו) לאיש חיל אצל המיניסטער [שר] שלוקח חיל למלך - כי יש חייל שלוקחין אותם בזרוע מה שמגיע לו מהמדינה ויש חיל ששוכרין אותם. והלך הוא והשכיר עצמו לאיש חיל והתנה עם המיניסטער שאינו משכיר עצמו לעולם כי אם לזמן ובכל יום ויום בבוקר יתן לו שכרו. והמיניסטער הלביש אותו תיכף בבגדי אנשי חיל ותלה לו חרב בצדו ושלה אותו למקום שצריך, אחר כך לעת ערב כשעשה כל פעולתו השליך הבגדים מעליו וקנה לו כל הסעודה הנ"ל והלך לביתו (והסעודה היא סעודה) והיה שמח מאד.

● הלך המלך שוב לראות וראה שהכל מוכן לפניו, והוא שמח מאד כנ"ל, ונכנס (המלך) לביתו ושכב כנ"ל, ושאל אותו כנ"ל, וספר לו ככל הנ"ל. הלך המלך וקרא להמיניסטער וצוה עליו שלא ירים את ידו לשלם מהקאסע [קופה] לשום אדם באותו היום.

● בבוקר הלך (האיש) להמיניסטער שישלם לו שכרו עבור היום ולא רצה, ושאל לו: **הלא התנית עמך שתשלם לי בכל יום?** השיב לו, שהמלך גזר שלא לשלם לשום אדם היום. וכל מה שטען עמו לא הואיל, והשיב לו מוטב אלשלם לך מחו בעד שני ימים והיום אי אפשר לשלם לך. מה עשה? הלך ושבר חתיכה מהחרב ותקן שם עץ במקומה ולא היה נראה ונכר מבחוץ כלל, והלך והשכין אותה החתיכה וקנה שוב כל הסעודה הנ"ל (והסעודה היא סעודה).

● הלך שוב המלך וראה שהשמחה בשלמות כמקודם, ונכנס שוב לביתו ושכב שם כנ"ל, ושאל אותו כנ"ל, וספר לו ככל הנ"ל שהוכרח לשבור הלהב של החרב מן הקתא והשכין אותה כדי לקנות לו צרכי הסעודה, ואחר כך כשאקבל מעות בעד אותה היום אפדה ואתקן את החרב ולא יהיה ניכר כלל, כי אני יכול לתקן כל הדברים שנתקלקלו (ולא יגיע שום היזק להמלך).

● הלך המלך לביתו וקרא את המיניסטער וצוה עליו באשר שיש חייב מיתה, בכך תקרא אותו האיש חיל ששכרת שיהיה איש חיל ותצוה אותו דייקא שהוא יחתוך ראשו של החייב מיתה. הלך המיניסטער ועשה כן, וקרא אותו ובא לפני המלך, והמלך צוה שיתאספו כל השרים כדי לראות השחוק הזה שנמצא איש שנשץ חתיכת עץ במקום החרב.

● והוא בא לפני המלך, ויפול רגליו ושאל לו: **אדוני המלך על מה נקראתי? אמר לו: כדי לחתוך הראש של החייב מיתה**. השיב לו והתחנן לפניו, באשר שמעולם לא שפך דם, בכך יקרא אחר לזה. והמלך השיב לו שהוא דוקא מוכרח עתה לשפוך דמו, אמר להמלך: **וכי יש פסק ברור על זה אולי אין הדין ברור שהוא חייב מיתה ואני לא שפכתי דם מעולם מכל שכן ששפוך דם שאינו ברור אם הוא חייב מיתה**. השיב לו המלך: **בודאי הדין ברור שחייב מיתה, כי בודאי יש פסק זה** (שקורין: דעקריט) **ועתה מוכרח שאתה דוקא תשפוך דמו!**

● ראה שאי אפשר לפעול אצל המלך, פנה עצמו אל השם יתברך, ואמר: **אל שדי, אני**

אלהינו